

способы передачи имен собственных и топонимов. Объясняется выбор переводчиком переводческих приемов, используемых при воспроизведении имен собственных. Определяются трудности, с которыми сталкивается переводчик при передаче онимов.

Ключевые слова: ономастика, топонимика, имена собственные, литературная ономастика, транслитерация, транскрипция, калька.

УДК 811.134.2'42:821.134.2-1'06(82)

Братель О.М., к. філол. н., асист.,
Інститут філології КНУ імені Тараса Шевченка, м. Київ

ВІДОБРАЖЕННЯ КУЛЬТУРНО-СОЦІАЛЬНИХ ЯВИЩ ПОЧАТКУ ХХ СТ. В АРГЕНТИНСЬКІЙ ПОЕЗІЇ

У статті розглядаються особливості актуалізації культурно-соціальних явищ в аргентинських поетичних творах початку ХХ ст. Окрема увага приділяється розгляду специфіки поетичного втілення концептів ПАМПА та МІСТО.

Ключові слова: аргентинська поезія, культурно-соціальні явища, концепти ПАМПА та МІСТО.

Сьогодні спостерігається зростання уваги дослідників до глибинного аналізу мови літературних творів, особливо творів, написаних на зламі століть, коли зазвичай відбувається значна кількість соціально-політичних та економічних змін у житті більшості країн світу та посилюється інтерес до пам'яті поколінь, символів і образів минулого [2, с. 1].

Унаслідок виникнення нових смислів-цінностей у культурі Аргентини початку ХХ ст. і впливу нових етнокультурних концептів на традиційну культуру відбувається розширення концептуального простору аргентинської поезії завдяки вербалізації нових концептів у віршах. Трансформація етноспецифічного світосприйняття, співіснування різних систем знань і зміни художньо-поетичної свідомості призводять до того, що культурно-історичні зрушення та якісні зміни у світосприйнятті віддзеркалюються в поетичних образах.

Актуальність статті зумовлена загальною спрямованістю сучасних українських мовознавчих досліджень на вивчення етноспецифічних особливостей картин світу, наприклад, французької (Т.М. Гейко, О. О. Павлюк), англійської (І. О. Андреева, М.В. Томенчук), американської (О.В. Горіна, К.С. Карпова) тощо. Водночас, іспаномовна аргентинська мовна картина світу, досі залишається поза увагою дослідників.

Метою статті є виокремлення специфіки вербалізації культурно-соціальних явищ в аргентинській поетичній картині світу початку ХХ ст. **Об'єктом** дослідження є культурно-соціальні явища, актуалізовані в аргентинській поезії першої половини ХХ ст., а **предметом** – особливості поетичного втілення концептів ПАМПА та МІСТО.

Матеріалом дослідження слугували вірші аргентинських письменників першої половини ХХ ст., на основі аналізу яких зроблені висновки про особливості поетичної картини світу згаданого періоду.

Наукова новизна статті полягає в тому, що вперше в українській іспаністиці виділяються особливості аргентинської поетичної картини світу першої половини ХХ ст.

Вербалізований образ світу вибудовується в свідомості представників конкретно-го етносу, репрезентуючи культуру та змінюючись разом з її формами. Виникнення національно-мовних картин світу детермінується двома факторами: фрагментом реального світу, який впливає на колективну свідомість етносу (природне середовище та артефакти), та особливостями колективної етнічної свідомості, що зумовлюють неоднаковість логічних операцій над однаковими реаліями зовнішнього світу [1, с. 9].

Оскільки картина світу розглядається як результат формування взаємодії багатьох психічних факторів, у емоційно-психічному вимірі аргентинців початку ХХ ст., в якому відбувається порівняння різних картин світу зі своєю, відбувся конфлікт картин світу різних етносів, різних ментальностей. Ментальністю вважається сприйняття світу в категоріях і формах рідної мови, що поєднують у собі інтелектуальні та духовні якості національного характеру в його типових проявах [4, с. 253]. Формальний та змістовий простір семантики ментальності складають концепти як мінімальні одиниці обсягу вербалізованої інформації.

Зміст і місце концептів у колективній свідомості суспільства відрізняються залежно від культури. Вони набувають національних особливостей через вплив на колективну свідомість етносу природного середовища та артефактів і зумовлюються різними логічними операціями над однаковими або схожими реаліями.

Світобачення етносу в процесі його розвитку змінюється, але утворюється певне ядро концептуальної картини світу, що залишається незмінним завдяки принципам континуальності інформаційних смислів [3]. Наприклад, в аргентинській картині світу одним із ключових є концепт ПАМПА. Хоча на території Аргентини існує кілька природних областей, що характеризуються багатством флори та фауни, пампа займає значну площу порівняно з іншими фізико-географічними зонами цієї країни та відіграє важливу роль у житті аргентинців. Тому концепт ПАМПА посідає одне з чільних місць в аргентинській мовно-культурній картині світу, а концептуальною моделлю, на якій найчастіше ґрунтуються словесні художні образи, є модель, в якій сферою джерела слугує концепт ПАМПА. Онтологічною складовою стрижневого аргентинського концепту ПАМПА є інформація про простір і неосяжність цього природного середовища, а аксіологічно-естетичною – розуміння пампи як уособлення Батьківщини.

Етнокультурний концепт ПАМПА відіграє ключову роль в аргентинській національно-мовній картині світу та лежить в основі багатьох образів аргентинської поезії незалежно від того, яку саме референтну ситуацію вони художньо переосмислюють.

Фактор географічного середовища існування народу-носія мови впливає на його концептуальну і, відповідно, мовну картину світу. Аргентина вирізняється великою розмаїтістю ландшафтів, проте завдяки значним розмірам пампи як природного об'єкту та її важливості в житті Аргентини, словесна об'єктивація концепту ПАМПА часто зустрічається у творчості аргентинських письменників.

Концепт ПАМПА є психоментальною одиницею аргентинців як етносу, відбитою у свідомості людей і закладеною на підсвідомому рівні. В іспанській мові концепт ПАМПА вербалізується за допомогою слів “pampa”, “campo” та “llanura”. Слово “pampa”, що походить з мови кечуа, означає широку рівнину з низькою рослинністю [5, с. 758], а слово “campo” – з латини, де “campus” означало “рівнина”, “поле”. Релевантними в нашому дослідженні є його перші значення, в яких поле тлумачиться як широка незабудована територія, що знаходиться поза межами населених пунктів; земля, призначена для обробки; засіяна різними культурами територія [5, с. 192]. Слово “llanura” означає територію, що не відзначається різноманітним рельєфом [5, с. 618]. “Campo” в аргентинському варіанті іспанської мови має сему “зорана, оброблена пампа”, в той час, як слово “pampa” має семи “необроблена земля”, “первісна природа”.

Так, словесний поетичний образ пампи в аргентинській поезії фіксує невід’ємні атрибути образу рідної землі: “eterna lejanía” (“*Deja de ser eterna lejanía*” [GOP – Oliverio Girondo. Campo nuestro]), “horizonte” (“*Nunca permitas, campo, que se agote / nuestra sed de horizonte y de galope*” [GOP – Oliverio Girondo, Campo nuestro] “*¡No hay límite! ... la niebla se desprende, / y a su paso se aleja el horizonte*” [ORW – Rafael Obligado. La pampa]), “infinito” (“*Aquí también. Aquí, como en el otro / Confin del continente, el infinito / Campo en que muere solitario el grito*” [BOP – Jorge Luis Borges. Texas, 129], “*Cuanto más te repito y te repito / quisiera repetirte al infinito*” [GOP – Oliverio Girondo, Campo nuestro]. Виокремлюють типовість ознаки “infinito” антитеза (“*Confin del continente, el infinito / Campo*” [BOP – Jorge Luis Borges. Texas, 129]) та повтор (“*te repito y te repito ... repetirte al infinito*” [GOP – Oliverio Girondo, Campo nuestro]). Образи, в основі яких лежить концептуальна модель ПОЛЕ – ПРОСТІР, є стереотипними, а ізотипними їм образами є образи протяжності поля (“*sed de horizonte*”, “*se aleja el horizonte*”) та вільного руху (“*sed ... de galope*”, “*a su paso se aleja el horizonte*”).

Іншим атрибутом образу пампи є слово “anchura” у поєднанні із словами, що мають сему “глибина” (“ahonda”, “hundido”): “*Pampa: / Yo diviso tu anchura que ahonda las afueras*” [BWN – Jorge Luis Borges. Al horizonte de un suburbio]; “*Contemplaría, hundido el sol, el ancho / Campo en que dura un resplandor de cobre*” [BOP – Jorge Luis Borges. Un soldado de Urbina, 102]. Атрибут “глибина” є ідіотипним, оскільки він не властивий універсальному концепту РІДНА ЗЕМЛЯ, а стосується концепту ВОДНИЙ ОБ’ЄКТ. Ідіотипним є також атрибут “desmedida”, оскільки він створює образ пампи не тільки як зоровий (“*lo que vio*”), але й як аудиторний (“*oyó toda la vida*”): “*Esto que lo cercaba, la metralla, / esto que ve, la pampa desmedida, / es lo que vio y oyó toda la vida*” [BAP – Jorge Luis Borges. Alusión a la muerte del Coronel Francisco Borges, 32].

Створенню урочистості та величності образу пампи, що вербалізує метафоричну концептуальну структуру ПАМПА – РІДНА ЗЕМЛЯ, сприяє використання слів із позитивною конотацією (“*bella / la imagen*”, “*la Patria deslumbrante*”, “*amor y gloria y juventud destella*”, “*un pueblo egregio*”, “*el progreso guía*”): “*¡cuán bella / la imagen de la Patria deslumbrante, / amor y gloria y juventud destella! / Siento el rumor y el incandescente coro / de un pueblo egregio que el progreso guía; / y alzando el alma a Dios, me postro y oro / ante la imagen de la patria mía!*” [ORW – Rafael Obligado. La pampa].

Життя аргентинця без пампи не можливе: “*El pecho se electriza, se acrecienta; / se oye golpear un corazón de acero; / allí el pulmón no vive si no alienta / el soplo poderoso del pampero*” [ORW – Rafael Obligado. La pampa]. Для вираження життєво необхідного злиття людини з природою у створенні образу згадуються частини тіла людини (“*el pecho*”, “*un corazón*”, “*el pulmón*”) та її фізичні можливості (“*se oye golpear*”, “*no vive si no alienta*”), які є актантами за умови присутності вітру з пампи, який може бути уособленням Святого Духу.

Аргентинській ментальності властива побудова концептуальної картини світу через просторово-часові відношення, де ключовим концептом вважається просторовий концепт ПАМПА, який слугує зоною джерела концептуальних моделей, що лежать в основі художніх образів. Творення таких образів ґрунтується на основі процесів сприйняття й формування просторово-часових образів і уявлень, що пов’язано з аграрно-тваринницьким типом цивілізації на відміну від урбаністичної західноєвропейської цивілізації, для якої стрижневим концептом є концепт МІСТО [166].

В аргентинських словесних поетичних образах першої половини ХХ ст. актуалізація концепту ПАМПА поступається об’єктивації концепту МІСТО, просторовий образ горизонтальної вісі замінює просторовий образ вертикальної вісі. З’являється новий культурно-соціальний образ світу як обмеженого у просторі багатопверхового мегаполісу.

Оскільки міста були створені переважно іммігрантами наприкінці ХІХ – на початку ХХ ст., вони здавались абсолютно чужими для розсіяних у просторах пампи аргентинців, що переважно займалися скотарством. Місцеве населення Аргентини та інших районів східного узбережжя, що не належать до магістральних культур, на відміну від майя або інків, довгий час зберігало суспільно-родові відносини, вело кочовий спосіб життя та не мало писемності, тому в Аргентині майже відсутні виразні автохтонні характеристики.

На початку ХХ ст. через стрімкий розвиток міст та значний приріст населення завдяки іммігрантам аргентинська нація перетворилася на багатосубстрактну національну єдність, що почала усвідомлювати свою національну належність, а письменники зайнялися пошуками власної національної ідентичності у регіональному та світовому літературному процесі. В аргентинській картині світу протягом досить довгого часу концепт МІСТО протиставлявся концепту ПАМПА, що позначав звичне для аргентинців місце проживання. Культурно-історичні зрушення та якісні зміни у світосприйнятті опосередковано відбиваються в розвитку поетичного образу.

Зміна суспільних реалій в Аргентині початку ХХ ст. зумовила поетичне осмислення міфологічного концепту ВОРОЖИЙ ПРОСТІР у формі концептуальної моделі МІСТО – ВОРОЖИЙ ПРОСТІР. У словесних поетичних образах простежується протиставлення пампи та міста як осередків природного та неприродного. У низці образів гармонія душі та тіла, яку людині дарувала пампа, протиставляється місту, яке приносить людині біль: “*Olvidada pureza... ese dolor de Buenos Aires... / Vulgaridad, vulgaridad me acosa ... Pequeña vida que dolor provoca*” [SAL – Alfonsina Storni. Frente al mar].

Одноманітність міст, де губиться індивідуальність людини, та властива пампі природність, яка підкреслює неповторність кожної людини, також побудовані на основі концептуальної моделі МІСТО – ВОРОЖИЙ ПРОСТІР: “*Recuerdo una plaza*

vieja / no sé en qué triste ciudad. / Todavía, en algún tronco, / nuestros nombres se leerán” [AAP – Rafael Alberto Arrieta. Canción ingenua, с. 28]. Гіпербола (“*todos están ciegos*”), створене метафоричний образ городян, які поступово втрачають природну властивість “бачити” справжнє почуття. Образ вирізаних на дереві імен людей (“*en algún tronco, / nuestros nombres se leerán*” [AAP – Rafael Alberto Arrieta. Canción ingenua, с. 28]) переосмислює прагнення людини повернутися до природи.

Прототипний концептуальній структурі МІСТО – ВОРОЖИЙ ПРОСТІР протиставляється модель ПАМПА – ДРУЖНИЙ ПРОСТІР.

Атрибутами слова “*ciudad*” в образах, що конструюються на основі концептуальної моделі МІСТО – ВОРОЖИЙ ПРОСТІР, можуть бути слова “*pudre*”, “*equivoca*” (“*Ah, la ciudad la pudre y equivoca / Pequeña vida que dolor provoca*” [SAL – Alfonsina Storni. Frente al mar]), “*vulgar*” (“*Una plaza, como tantas, / en una ciudad vulgar*” [AAP – Rafael Alberto Arrieta. Canción ingenua, с. 28]).

Концептуальна структура МІСТО – ВОРОЖИЙ ПРОСТІР об’єктивується в образі міста, що тисне на людину, прагнучи уніфікувати її особистісне начало до потреб культури: “*la ciudad los recupera hipócrita / y les impone los deberes cotidianos*” [CJA – Julio Cortázar. Los amantes]. У персоніфікованому образі міста як людини протиставляється опредметнення однієї з негативних характеристик людини (“*hipócrita*”).

Метафорична концептуальна модель МІСТО – ЗАМКНЕНИЙ ПРОСТІР вербалізується за допомогою оксиморону: “*el horizonte estrecho / de la ciudad nativa*” [ORW – Rafael Obligado. Echevarría], “*para encerrar mi vida / en la estrecha ciudad*” [ORW – Rafael Obligado. El hogar paterno]. Відбувається протиставлення образу міста та пампи на основі їх імпліцитного порівняння, в основі якого лежать когнітивні метафоричні структури МІСТО – ЗАМКНЕНИЙ ПРОСТІР та ПАМПА – СВОБОДА РУХУ: “*Una tarde sintió dentro del pecho / esa fuerza expansiva / que hace parezca el horizonte estrecho / de la ciudad nativa; / y tendido en el lomo rozagante / del potro pampeano, / campos y campos devoró anhelante / y allá en la sombra se perdió del llano*” [ORW – Rafael Obligado. Echevarría].

Концептуальна схема МІСТО – В’ЯЗНИЦЯ виступає також підґрунтям образу міста, “закутого” в камінь: “*Y Buenos Aires, mi ciudad, arroja / su cubo de sonidos a la fusión del Canto. / Vestida de cemento, calzada de metales, / ya la ciudad me rinde su tango en espiral*” [MLO – Leopoldo Marechal. El canto de alegría, с. 302], “*Recuerdo las fiestas suburbanas / en los amplios patios porteños / que el cemento horizontal desalentó para siempre*” [TAD – Alfredo Carlino. Evocación del baile en el barrio, с. 503]. Образ будується на основі порівняння відчуттів людини, яке сидить у сірій тюремній камері (“*Vestida de cemento*”, “*el cemento horizontal*”), позбавлена свободи пересування (“*calzada de metales*”, “*su tango en espiral*”, “*desalentó para siempre*”), та відчуттів у задущливому кам’яному місті.

Протягом тривалого часу в аргентинській поезії реалізовувалися переважно концептуальні моделі, в яких концепт ПАМПА відіграв роль царини джерела. Поступово роль царини джерела концептуальних схемах посідає концепт МІСТО, і в поезії починають з’являтися нові образи. Це пов’язано з тим, що розвиток Аргентини на початку ХХ ст. супроводжувався стрімкою урбанізацією та поширення міського стилю життя на суспільство.

Соціально-економічні зміни у країні найяскравіше відобразились у Буенос Айресі, який проголошено столицею Аргентини в 1880 році. Відтоді місто почало дуже швидко рости та “європеїзуватись” за рахунок імміграційних хвиль, що перетворили його на космополітичне місто континенту, наречене “Новим Вавилоном”. За одне десятиліття (з 1880 до 1890 р.р.) населення Аргентини зросло на 29 %, а населення столиці – аж на 84 %) [6]. Буенос Айрес став центром науки й культури, джерелом суспільного розвитку та суспільної організації життя. Космополітизм, властивий столиці країни, відбився в картині світу аргентинців.

У віршах простежуються образи, що моделюють взаємовплив міста і людини. Розуміння типових ситуацій у місті дозволяє проводити паралелі з відповідними станами особистості. Образи міста та людини переосмислюються як один неподільний образ, оскільки людина надається властивість відчувати місто. У персоніфікації міста проявляється когнітивна метафорична модель МІСТО – ЛЮДИНА: “*Te sentía / en los patios del Sur y en la creciente / sombra que desdibuja lentamente / su larga recta, al declinar el día*” [BWN – Jorge Luis Borges. Buenos Aires], “*divisé en la hondura / los naipes de colores del poniente / y sentí Buenos Aires*” [BWN – Jorge Luis Borges. Arrabal].

Вербальна сторона образу “*los naipes de colores del poniente*” [BWN – Jorge Luis Borges. Arrabal] позначена грою слів із використанням семантичних ознак номінативних одиниць “географічна карта” та “гральні карти”. Використання епітетів (“*en la creciente / sombra*” – “в час, коли тіні стають довгими” [BWN – Jorge Luis Borges. Buenos Aires], “*los naipes de colores del poniente*” – “гральні карти кольору сонця, що заходить”) [BWN – Jorge Luis Borges. Arrabal], створює часові межі поетичного тексту.

Прототипна концептуальна модель МІСТО – ВОРОЖИЙ ПРОСТІР здебільшого простежується в образах, що зображають місто з точки зору іммігрантів або селян. Водночас, ті, хто народився у місті (та наступні покоління іммігрантів включно), сприймають місто позитивно, а у віршах моделюється прототипна концептуальна модель МІСТО – ДРУЖНИЙ ПРОСТІР. Ті, хто народився в Буенос Айресі, любили своє місто, атрибутами якого в поезії є слова “*entrañable*” та “*fraterno*”: “*Pasaporte entrañable de Buenos Aires, oigo / su lenguaje fraterno, / desde una adolescencia que perdura / en mi su gleba indeclinable*” [TAD – Horacio R. Klappenbach. Prologo a Buenos Aires, с. 440].

У віршах, написаних поетами, які виросли у великих містах, не протиставляються образи пам'яті і міста, як це роблять іммігранти та ті, хто займався сільським господарством. Таким чином, для перших концепт ІСТОРИЯ має позитивні конотації, а для других – негативне. Звідси – порівняння чистоти пам'яті із містом: “*a mi ciudad que se abre clara como una pampa, / yo volví*” [BWN – Jorge Luis Borges. Versos de catorce], а існування міста здається таким природним, як й існування архетипів-першоелементів: “*A mí se me hace cuento que empezó Buenos Aires: / La juzgo tan eterna como el agua y el aire*” [BWN – Jorge Luis Borges. Fundación mítica de Buenos Aires].

Отже, внаслідок впливу новітньої урбаністичної культури на традиційну культуру, в Аргентині початку ХХ ст. відбувається поступова трансформація етноспецифічного світосприйняття світу та змінами художньо-поетичної свідомості, відбувається еволюція образного простору. В аргентинській національно-мовній картині першої

половини ХХ ст. з'явилися нові концепти, а ті, що вже існували, видозмінились через стрімкий та чисельний просторово-часовий імміграційний рух. В образному вимірі аргентинської поезії відображено, як ті, хто народився і виріс у великому місті, конструюють образи міста на основі схеми МІСТО – ДРУЖНІЙ ПРОСТІР. Водночас, для багатьох аргентинців концепт МІСТО мав негативні конотації, що призвело до актуалізації у поезії метафоричної концептуальної моделі МІСТО – ВОРОЖІЙ ПРОСТІР. Особливістю аргентинської поезії першої половини ХХ ст. є втілення концепту ПАМПА, зокрема, концептуальної моделі ПАМПА – РІДНА ЗЕМЛЯ, позитивні конотації якої не змінилися із поступовим збільшенням у поезії втілень концепту МІСТО.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Голубовская И. А. Этнические особенности языковых картин мира / Ирина Александровна Голубовская. – К. : ИПЦ “Киевский университет”, 2002. – 293 с.
2. Дуброва О. В. Архетипна пам'ять та її семіотичні відповідники у творах Волта Вітмена та Богдана-Ігоря Антонича : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. філол. наук : спец. : 10.01.05 “Порівняльне літературознавство” / О.В. Дуброва. – Дніпропетр., 2010, – 24 с.
3. Павиленис Р. И. Проблема смысла: современный логико-философский анализ языка / Роландас Ионович Павиленис. – М. : Мысль, 1983. – 286 с.
4. Тхорик В. И. Лингвокультурология и межкультурная коммуникация / В. И. Тхорик, Н. Ю. Фанян. – М. : ГИС, 2005. – 260 с.
5. El pequeño Larousse ilustrado – 2006 / [Dirección editorial N.L. Cayuela]. – Barcelona : Spes Editorial, S.L., 2005. – 1824 p.
6. Todo argentina. Literatura argentina : enciclopedia [Електронний ресурс]. – Режим доступу : // http://www.todo-argentina.net/Literatura_argentina.

ДЖЕРЕЛА ІЛЮСТРАТИВНОГО МАТЕРІАЛУ

1. ААР – Антологія аргентинської поезії / [упор. О. Кришталська]. – Луцьк : Ініціал, 1998. – 192 с.
2. ВОР – Borges J. L. *Obra poética*, 2 (1960-1972) / Jorge Luis Borges. – Madrid : Alianza Editorial, 2002. – 346 p.
3. ВWN – Borges J.L. *Obras* [Електронний ресурс] / Jorge Luis Borges. – Режим доступу : <http://sololiteratura.com/bor/borobras.htm>.
4. ВАР – Borges J. L. *Antología poética (1923–1977)* / Jorge Luis Borges. – Madrid : Alianza Editorial, 2000. – 153 p.
5. СJA – Cortázar J. *La poesía* [Електронний ресурс] / Julio Cortázar. – Режим доступу : <http://amediavoz.com/cortazar.htm>.
6. GOP – Girondo O. *La poesía* [Електронний ресурс] / Oliverio Girondo. – Режим доступу : <http://www.poesia-inter.net/index.htm>.
7. MLO – Marechal L. *Obras completas. La poesía* / Leopoldo Marechal. – Buenos Aires : Libros Perfil S.A., 1998. – 548 с.
8. ORW – Obligado R. *Poemas* [Електронний ресурс] / Rafael Obligado. – Режим доступу : <http://www.los-poetas.com/c/oblig1.htm>.

9. SAL – Storni A. Poemas [Электронный ресурс] / Alfonsina Storni. – Режим доступа : <http://www.los-poetas.com/j/storni1.htm#INDICE>.
10. TAD – Antología documental [Directores de la obra / T. de Lara, I. Leonilda, R. de Pantí] // El tema del tango en la literatura argentina. – Buenos Aires : Ediciones Culturales Argentinas, 1981. – P. 259–515.

Стаття надійшла до редколегії 19.03.2014 р.

Братель Е.Н., к. филол. н., асист.,
Институт филологии КНУ имени Тараса Шевченко, г. Киев

ОТОБРАЖЕНИЕ КУЛЬТУРНО-СОЦИАЛЬНЫХ ЯВЛЕНИЙ НАЧАЛА XX СТ. В АРГЕНТИНСКОЙ ПОЭЗИИ

В статье рассматриваются особенности актуализации культурно-социальных явлений в аргентинских поэтических произведениях начала XX ст. Особое внимание уделяется специфике поэтического воплощения концептов ПАМПА и ГОРОД.

Ключевые слова: аргентинская поэзия, культурно-социальные явления, концепты ПАМПА и ГОРОД.

Bratel O.M., Cand. of Phil. Sc., Assistant Professor,
Institute of Philology, Taras Shevchenko National University of Kyiv

REFLECTION OF THE CULTURAL AND SOCIAL EVENTS OF THE EARLY 20TH CENTURY IN THE ARGENTINEAN POETRY

The article dwells on the actualization of the cultural and social events in the Argentinean poetry of the early 20th century. Special attention is paid to the study of the peculiarities of the concepts PAMPA and CITY in the poetry.

Key words: Argentinean poetry, cultural and social events, concepts PAMPA and CITY.